

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z powództwa M. S. i G. S.
przeciwko Bankowi Spółce Akcyjnej w G.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w
dniu 13 listopada 2025 r.,
na skutek skargi M. S. i G. S. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy
bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w
Krakowie w sprawie o sygn. I ACa 1955/22,
z udziałem Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie,

**na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. *per analogiam* zawiesza
postępowanie w sprawie z uwagi na konieczność
przeprowadzenia zmian legislacyjnych usuwających wady
procesowe określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii
Europejskiej (Wielka Izba) z 21 grudnia 2023 r., C-718/21 oraz w
wyroku pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z
23 listopada 2023 r. Wałęsa przeciwko Polsce (skarga nr
50849/21).**

[kf]

UZASADNIENIE

W uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2020 r., I NOZP 3/19, mającej moc zasady prawnej, Sąd Najwyższy podkreślił, że obowiązkiem Sądu Najwyższego jest badanie niezależności Krajowej Rady

Sądownictwa, albowiem podstawą funkcjonowania Unii Europejskiej jest wzajemne zaufanie państw członkowskich, w szczególności przez przestrzeganie prawa Unii Europejskiej. Z tego względu, zgodnie z zasadą lojalnej współpracy wyrażoną w art. 4 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.) – Państwa Członkowskie zapewniają na swym terytorium stosowanie i poszanowanie prawa Unii oraz podejmują w tym celu środki służące wykonaniu zobowiązań wynikających z traktatów lub aktów instytucji Unii. Realizacji celów Unii służyć ma system sądowniczy, na który składa się Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz sądy państw członkowskich. Zapewnienie jednolitego stosowania prawa Unii na całym jej obszarze wymaga ścisłej współpracy TSUE oraz sądów państw członkowskich, w tym zwłaszcza sądów ostatniej instancji. Jej ramy wyznacza procedura odesłania prejudycjalnego przewidziana w art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst skonsolidowany Dz.Urz. UE 2016 C 202, s. 1), która, ustanawiając dialog między sądami, zwłaszcza między Trybunałem a sądami ostatniej instancji Państw Członkowskich, ma na celu zapewnienie jednolitej wykładni prawa Unii, umożliwiając tym samym zapewnienie jego spójności, skuteczności i autonomii.

W wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Wielka Izba) z dnia 21 grudnia 2023 r., C-718/21 potwierdzono, że Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 3), nie jest organem niezależnym od władzy wykonawczej i ustawodawczej, a orzeczenia Sądu Najwyższego – Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych są obarczone wadą procesową. Stwierdzona wada procesowa pozbawia Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej kompetencji do udzielenia merytorycznej odpowiedzi na pytanie prejudycjalne przedłożone przez tak ukształtowany Sąd.

Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku z dnia 23 listopada 2023 r. w sprawie Wałęsa przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21), stwierdził systemowe naruszenie art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i wyznaczył termin na jego usunięcie. W uzasadnieniu wyjaśnił, że przyczyną stwierdzonej wady procesowej jest przede wszystkim wydanie

orzeczenia przez sąd ukształtowany z udziałem Krajowej Rady Sądownictwa działającej na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 3).

Mając na względzie, że orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka można uznać za utrwalone, a nadto uznając ustrojowy charakter instytucji pytań prejudycjalnych i jej fundamentalne znaczenie dla całego systemu prawnego Unii Europejskiej (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Wielka Izba) z dnia 6 marca 2018 r., C - 284/16), Sąd Najwyższy stwierdza, że zawieszenie postępowania jest w praktyce jedyną możliwą drogą do uniknięcia poważnego naruszenia prawa skutkującego wydaniem wadliwego orzeczenia, ponieważ w polskim systemie konstytucyjnym tylko ustawodawca może usunąć stwierdzoną wadę procesową.

Zawieszenie postępowania z urzędu, na podstawie art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. *per analogiam*, okazało się zatem konieczne do czasu usunięcia stwierdzonej wady procesowej.

[kf]

[r.g.]